לתועלת הקוראים החשובים:
בספרינו "מה למעשה" - עמוד תריט
ישנו תיאור מוחשי על "מדבר לשון הרע בזמן בית המקדש", הממחיש באופן חי וברור את כל ענייני פרשת מצורע.
[וגם מחזק מאד בענייני לשון הרע]

לעשות רצונך אלקי רצית
מור בצר
התחזקות באמונה ובעבודת השם

פרשות תזריע מצורע

תשפ"ג

גליון ק"כ

זאת תורת המוציא שם רע - חיזוק עצום בענייני 'שמירת הלשון'

דברים נוראים - חוצבי להבות אש, בענייני שמירת הלשון כתב הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א ('באר הפרשה', תזריע מצורע תשפ"ג)...

בפרשיות אלו ובימים אלו - ימי הספירה הזמן גרמא ביותר להתחזק בענייני שמירת הלשון, להיות שומר פיו ולשונו בזהירות יתירה, שהוא יסוד ועיקר בטהרת הנפש. וכך כתב ה'אור החיים' הק' בפרשתן (מצורע יד ט) אין לך דבר שמרחיק האדם מן קונו בלשון הרע. וכך איתא במדרש (ויק"ר טז ו), אמר רבי יהושע בן לוי חמש תורות כתובות במצורע (כלומר, חמש פעמים נזכר הלשון 'תורה') 'זאת **תורת** נגע צרעת (יג נט), 'זאת תהיה **תורת** המצורע' (יד ב), 'זאת **תורת** אשר בו נגע צרעת (שם לב), 'זאת **התורה** לכל נגע הצרעת' (שם נד), 'זאת **תורת** הצרעת' (שם נז) **ללמדך שכל האומר לשון הרע עובר על חמשה חומשי תורה.**

וכך כתב הרה"ק ה'חתם סופר' זי"ע (עה"ת) על הפסוק (כה כט) 'איש כי ימכור בית מושב עיר חומה... ימים תהיה גאולתו' דקאי על ענין הלשון המסובבת ב'חומה' והם השפתיים והשפתיים, אם פרצו חומות מגדלי - בדיבורים שאינם כראוי - (וה"ל החתם סופר) עיקר תיקוניה תלוי בימי הספירה - שבין פסח לעצרת, וביום העצרת הוא ה'יובל' שבו יתוקנו כל בני תורה (עפ"י המבואר בערכין טו: שעיקר התיקון בא ע"י עסק התורה) ויקנו בו שלימות, 'והייתה גאולתו עד תום שנת ממכרו' - עד שיקבל תמימות... שכל שנה ושנה מקבל תמימותו בימים האלה.

ידוע מה שכתב **הגר"א** זי"ע (באיגרתו 'עלים לתרופה') 'ועד יום מותו צריך האדם להתייסר, **ולא בתעניתים וסיגופים רק ברסן פיו ובתאותו, וזהו התשובה.** וזה כל פרי העוה"ב כמ"ש כי נר מצוה וגו', **וזהו יותר מכל התעניתים והסיגופים שבעולם. וכל רגע ורגע שאדם חוסם פיו זוכה לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער.**

ובאמת, אין כל מלאך ובריה יכולים לשער את גודל התענוג והנחת רוח ש'שותק זה' - מביא לאביו אוהבו שבשמים, ומה רב שכרו עבור זה. וכך כתב הרה"ק ה'ישמח משה' זי"ע (ישיר משה על שה"ש) על הפסוק (שם א ב) 'ישקני מנשיקות פיהו', כי נשיקה רומז על תענוג ואהבה - וממה הקב"ה מתענג מנשיקות פיהו - כשאדם משיק שפתותיו זו לזו בכח - לעצור בעדם מלהוציא איזה דיבור...

בפרשתן (תזריע יג ג), 'וראה הכהן את הנגע בעור הבשר, ושער בנגע הפך לבן... וראהו הכהן וטמא אותו'. **ולכאורה צריך ביאור, כי בכל התורה כולה מרמז ה'לבן' על טהרה שאין למעלה הימנה,** כדכתיב (ישעיה א יח) 'אם יהיו חטאיכם כשנים, כשלג ילבינו, אם יאדימו כתולע כצמר יהיו' (ואף ביהכ"פ קושרים 'לשון של זהורית' חציו על קרני השעיר וחציו בבית המקדש, והיו הכל מצפים ומייחלים שתלבין, ואז ידעו שנמחל להם כל חטא ועון). **ומדוע כאן שיער לבן מורה על טומאת הנגעים?**

מ"ה ל"מעשה
התחזקות בעבודת ה'...
לע"נ מ"ה הרבני אסקן מירון
ג' הרוגי אסון קרליבו, וכל מתי ישראל

וביארו בעלי המוסר, כי אכן, כאן באתה התורה ללמדנו הדרך הנכון. כי אף אם כל מעשיו של אדם 'לבן' הם, וכולו קדוש וטהור, כל תהלוכותיו קודש הם ובלתי לה' לבדו, מכל מקום **אם על ידי מעשיו והנהגותיו הוא מצער ופוגע באחרים, וכגון שאינו נוצר את לשונו ומדבר סרה בחברו, הרי עם כל ה'לבן' שבו טמא טמא יקרא...**

הגאון רבי אליהו לאפיאן זצוק"ל (לב אליהו שביבי לב ע"ט) מבאר בדברי הגמרא (סנהדרין פא:) על הפסוק (קהלת ט יב) 'כדגים הנאחזים במצודה רעה' - זו חכה, ומבאר ה'לב אליהו', כי שני דרכים יש בידי הצייד לצוד דגים, **א.** יפרוש רשת לאורך כמה פרסאות, וכל הדגים יכנסו אליה וילכדו. **ב.** ישליך חכה עם קרס ודבר מאכל לפתות הדג לאכלו , וברגע שהדג יפתח את פיו לאכלו ייתפס הדג ב'חכה' זו, וההבדל בין שני 'צידות' הללו, כי בראשונה הרי נתפס כל גופו ברשת ומיד יודע הדג כי ניצוד ברשת הדייג, ואילו ב'חכה' ירגיש הדג את עצמו 'חפשי ' אצל עצמו, אבל באמת כבר 'תפוס' הוא בפיו, ועוד מעט יבוא בעה"ב וימשנו מהמים להכינו 'לכבוד שבת קודש'. כיו"ב, לענין צידת האדם ב'רשתו' של היצר. פעמים יפרוש היצר 'רשת' וילכוד את האדם - אדם כזה מרגיש מיד כי נלכד ברשתו של היצר (אולי ישכיל מיד לשוב בתשובה - ותנתק ה'רשת' מעליו). אבל פעמים שהיצר נותן לו לאדם לעסוק בתורה בהתמדה, ולהתפלל בכוונה וכו', **ואינו בא אלא ל'תופסו' בפיו, להכשילו בדיבורים אסורים , דיבורים שאינם מהוגים - דוגמת החכה שצדים בה את הדג בפיו, ומשם 'תופסו' להיות ניצוד ברשתו..**

כתיב בפרשתן לענין יולדת שצריכה להביא 'בן יונה או תור לחטאת' (תזריע יב ו), וכתב ה'בעל הטורים' וז"ל, בכל מקום מקדים תורים לבני יונה חוץ מכאן, לפי שאינו מביא אלא אחד, שאם ימצא יונה לא יקח תור לפי שבן זוגו של תור מתאבל עליו, ע"כ.

כלומר, שבקרבן העוף 'מצוה מן המובחר' להביא תורים ורק במדרגה פחותה מהם הם ה'בני יונה', ומ"מ, כאן, שציוותה התורה להביא עוף אחד בלבד , הועדיפו את ה'בן יונה' על פני 'תור' כדי שלא יצטער בן זוגו שנשאר לבדו . **והרבה יש להתעורר כי אם עדיף להביא קרבן פחות ערך מאשר לצער 'תור', ק"ו כמה יש לנו להיזהר שלא לצער בני אדם** (ולא רק בני 'יונה')...

דבר נורא אמרו 'בעלי המוסר' בהא דאיתא בגמ' (קידושין נז:)

ר' אמות של הלכה הרב דוד מטיאס

d0548432274@gmail.com

תספורת בראש חודש אייר שחל בערב שבת

הנה ידוע שישנם כמה מנהגים מתי הם הימים שאין מסתפרים בהם בספירת העומר, ויש בזה שני מנהגים עיקריים, המנהג הראשון שאין מסתפרים מפסח ועד ל"ג בעומר [או ל"ד בעומר], והמנהג השני שאין מסתפרים מראש חודש אייר עד שלושת ימי הגבלה, מיהו לשני המנהגים נמצא שאסור להסתפר בראש חודש אייר כמבואר בפוסקים (עיין משנ"ב סי' תצ"ג ס"ק ט"ו), אולם בשנה זו שראש חודש אייר חל בשבת, כתב המשנ"ב בשם האחרונים (סי' תצ"ג ס"ק ו') שמותר להסתפר ביום שישי לכבוד שבת קודש, משום תוספת שמחה שיש באותה שבת, שהוא שבת וראש חודש.

והנה יש הנוהגים שלא להסתפר ולא להתגלח בכל ראש חודש אפילו חל בערב שבת משום צוואת רבי יהודה החסיד, והוזכר מנהג זה במשנה ברורה בהלכות שבת סי' ר"ס וז"ל: יש מקומות שאין מגלחין ואין נוטלין ציפורניים בראש חודש אפילו חל ביום ערב שבת קודש כי כן צוה רבנו יהודה החסיד עכ"ל. ולפי זה לכאורה הנוהגים שלא להסתפר בכל ראש חודש משום צוואת רבי יהודה החסיד, גם ביום שישי זה לא יסתפרו, שהרי יום שישי הוא גם ראש חודש [שהרי ר"ח אייר הוא ב' ימים, וכשחל ר"ח אייר בשבת גם ערב שבת הוא ר"ח].

וכן הוא דעת הגר"ש ואזנר זצ"ל שהמקפידים על פי צוואת רבי יהודה החסיד שלא להסתפר בכל ראש חודש, לא יסתפרו ביום שישי זה (קובץ מבית לוי עמ' ע"ו), וכן שמעתי מהגאון רבי צבי ובר שליט"א שהמקפידים על פי צוואת רבי יהודה החסיד שלא להסתפר בכל ראש חודש, לא יסתפרו ביום שישי זה, והוסיף שגם אין להקל להקדים את התספורת ליום חמישי [וכ"כ בקובץ מבית לוי שם שאין להקל להסתפר בחמישי], אולם יש שכתבו שהמקפידים על פי צוואת רבי יהודה החסיד שלא להסתפר בכל ראש חודש, יכולים להקדים ולהסתפר ביום חמישי לאחר חצות כמבואר בכנסת הגדולה (כ"כ בגליון עיטורי מרדכי בשם הגאון רבי משה שאול קליין שליט"א, וכן הורה הגרי"א דינר שליט"א).

ודעת הגר"מ פינשטיין זצ"ל (קובץ לתורה והוראה) שאף המקפידים על פי צוואת רבי יהודה החסיד שלא להסתפר בכל ראש חודש, מותרים להסתפר ביום שישי זה אף שהוא ראש חודש משום שלא יכלו להסתפר קודם עיי"ש, ולכאורה כן משמע קצת במשנ"ב בהלכות ספירת העומר (שם) שסתם וכתב שמותר להסתפר בערב שבת כשחל ראש חודש אייר בשבת ולא העיר כלל מצוואת רבי יהודה החסיד [והרי לעולם כשחל ראש חודש אייר בשבת גם ערב שבת הוא ראש חודש] וצ"ע.

א' מט וזארט
מאוצרות המשפיעים והמגידים שליט"א

תמונת האנשים 'מסתערים' על הלחמניות

בשבוע שעבר במוצאי חג הפסח התפרסמו תמונות והסרטות מביכות - 'אנשים' נדחפים ודוחפים בשביל לחמניות טריות אין ספק שהאנשים שצולמו הרגישו אי נעימות גדולה.

אף שלטעמי נעשה למצולמים עוול גדול, כיון שצורת הקניה בחלק מהמאפיות שתמיד צריך לדחוף בשביל לקבל לחמניות מהתנור [מחדל בפני עצמו, ובכוונה איני נוקט שמות של מאפיות], נראה ללמוד מוסר השכל גדול מדבר זה...

לפעמים אדם נופל באיזה 'מעידה' קטנה, והוא אומר לעצמו "לא נורא", "אף אחד לא ראה", "זה היה חצי דקה" וכו' וכו' - זכור יזכור את המצולמים חוטפים לחמניות חצי שניה, והתמונות והבזיונות התגלגלו ימים רבים...

ומה כאן בעולם חולף, שהכל כבר עובר ונשכח, בעולם העליון איש שום שכחה, ובמשך מליוני שנים עד אין קץ עומדת לאדם הבושה הנצחית... [אא"כ עושה תשובה אמיתית שעוקרת את החטא משורשו, ומוחקת את ההסרטה]

ולאידך גיסא:

אדם עומד בנסיון, יש לו איזה 'פעטע' לשון הרע [-עסיס], והוא בולם את פיו! יש איזה מראה לא טהור, והוא מזיז את העיניים לצד או עוצם אותם! יש 5 דקות לימוד, וכו' וכו' - והיצר הרע אומר לו: "שניה אחת, מה זה כבר שווה, 5 דקות לימוד סה"כ..."

אף אתה אמור לו, אם על חצי דקה של דחיפות על לחמניות היו כל כך בושות, ק"ו על חצי דקה של מצוה שיהיה שכר עצום אין קץ...

הכרטיסים של ברכת המזון

כפי שנכתב כאן בעבר, הגיעו כבר הכרטיסים של ברכת המזון בגודל 'כרטיס אשראי' [ניתן להשים בארנק או בת.ז.] בנוסח 'אשכנז', ניתן לקנות במחיר 2 ₪ בבתי המדרש ברכסים, או בשאר רחבי הארץ דרך הדואר בעלות של בול ב'דואר ישראל'.

ישנו ביקוש גדול להדפסת 'ברכת המזון' נוסח ע"מ, עד כה נתרם (או נכנס ממכירת הכרטיסים) 917 ₪, חסר 1083 ₪... ניתן לתרום בנדרים פלוס - 'עלי באר'.

שהציפור החיה מותרת באכילה כי 'לא אמרה תורה שלח לתקלה', **וקצת תמוה, מדוע היה 'הוא אמינא' לומר שתאסר באכילה עד שהוצרכו לגלות היתר מיוחד שלא אמרה תורה שלח לתקלה?**

אלא, כי אכן, מאחר שטבלו אותה בדם הציפור השחוטה, ומי ש'טובל' ורוחץ עצמו בדמם של אחרים הנו פסול ונדחה...

מעשה נורא שמעתי מפי הגר"י שבקס שליט"א על חותנו רבי אברהם שטיינער זצ"ל (שהיה דר ברח' רוזנהיים בבני ברק), ר"א נסתלק לבית עולמו כשהוא בן תשעים ושש שנה, **וזוהי פרשת אריכות ימיו,** בימי ה'מלחמה' שהה ר"א במחנות הכפיה והעבודה תחת שלטון הרשע ימ"ש, מנהג רע נהג הממונה על אותו המחנה שבכל לילה היה קורא לאחד מבני המחנה ו'סועד לבו' בהריגתו , אף ללא מציאת עוולה או תירוץ, ולא ידע איש מהם מה יעלה בסופו... באחת הלילות קרא הרשע ליהודי מבני המחנה ונקב בשמו - 'ראובן בן יעקב' (שינינו השם מפי כבוד הבריות), הלה שאיבד את שפיות דעתו פנה לר"א כמי שהוא נקרא בשם שנקב הרשע... וגער בו - ראובן ... ראובן... גש נא אל הממונה , ר"א החליט להיות 'מעביר על מידותיו' כשהוא מזכיר לעצמו הרשע ואמר - נפלה ההחלטה שהיום נשנה ממנהגנו , כל בני המחנה יעלו על מוקדה מלבד האיש אשר נקבתי בשמו הוא ישאר בין החיים, ואכן ר"א זכה חי בטוב ובנעימים עדי בואו לגיל צ"ו שנה.

ובהספד שנשא המספיד חישב כי חייו ניתנו של ר"א ניתנו לו כשלל על שקיים את הפסוק 'שומר **פיו** ולשונו' צא וחשוב כי **פיו בגימטריא צ"ו** שנים כמנין שנות חייו עלי אדמות.

אגב אורחא, סיפר לי חתנו של ר"א כי כל ימיו שמר חותנו על 'פיו ולשונו' ואף כשפרצה 'שערוריה' בביהמ"ד שקבע בו מקומו לתפילתו והחלו נשמעים בו דיבורי 'לשון הרע' עקר רגליו משם וברח משם כל עוד נשמתו באפו, וזכה לצ"ו שנים בריאות מלאות וטובות, בבית הרופא לא ביקר ולבדו היה מהלך ברחובה של עיר על שני רגליים בריאות, ואת הנצרך לו קנה בגפו בחנויות הסמוכות לביתו.

ומה רב היה שכרו מן השמים על שמירת פיו, כי אחר המלחמה כשהחלו הרשעים לשלם 'פיצויים' מידי חודש בחדשו לנפגעי המלחמה, ורצו בני המשפחה שר"א ישנה בדיבורו ויספר כאילו ש'פגיעתו קשה' יותר ממה שבאמת נפגע בכדי להגדיל קצבת הפיצויים, אך הוא עמד על שלו שאיננו משנה כהוא זה בדיבורו... ואף הגדילו לעשות באופן של 'המחשה', שאחד מקרובי משפחתו היה מתקשר אליו בטלפון, מציג עצמו כ'רופא' מפורסם והיה 'מדריכו' כדת מה לדבר ומה 'למכור' לרשעים כדי שיכירו וידעו את גודל פגיעתו הקשה... ור"א ענהו בטלפון - לא אשנה בדיבורי כהוא זה מן האמת, אך הקרוב לא הרפה והוסיף להתקשר אליו פעמים רבות ובכל פעם ענהו ר"א בתוקף 'לא אשנה בדיבורי', תפסיקו להתקשר ולבלבל את הראש...

בסוף... התקשר הרופא האמיתי הממונה מטעם המלכות, ור"א השיב לו באותה מטבע לשון [בקוצר רוח] - לא אשנה בדיבורי ואבקשך להרפות ממני, מיט דריינגישט אקפא [- תפסיקו לבלבל את הראש]... הרופא [-האמיתי] שלא הבין מה הוא סח, ומה חטא כי שפך עליו קיתון של רותחין הבין שמן הנראה 'חולה נפש' וחסר דעה עומד לפניו ומיד אישר לו קצבת פיצויים גבוהה ונכבדת.

בפרשתן (יד ד), 'וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות', הנה איתא בזוה"ק (ח"ג מו:) כמה דעונשא דהאי בר נש בגין מלה בישא, כך ענשיה בגין מלה טבא דקאתי לידיה ויכיל למללא ולא מליל, והיינו, **שכחומר האיסור של דיבורי לשון הרע, כך ממש הוא הנמנע מלעודד את חברו בדיבורים טובים המשיבים את הנפש.**

עפ"ז ביאר הרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע (לקט אמרי קודש עמ' נא) הטעם שצריך המצורע להביא שתי ציפורים, כי 'הציפור השחוטה' נועדה לכפר על לשון הרע, ועל כן שוחטים אותה להשתיק את קולה, ולרמז על תקנתו של מספר לשון הרע שיחדל מלהשמיע קולו, וכמו שהביא רש"י מדברי חז"ל (ערכין טז:) שלה"ר הוא מעשה פטפוטי דברים ואך הציפורים מפטפטים תמיד בצפצוף קול. ואילו 'הציפור החיה' באה לכפר על מי ששתק במקום שהיה צריך לדבר, ועל כך נאמר (פסוק ז) 'ושילח את הציפור החיה על פני השדה' לרמז **שאדרבה מעתה יצפצף בקול במילין טבין לחזק ולתמוך בזולתו.**

דבר נורא נוראות כתב ה'חפץ חיים' זי"ע (כבוד שמים פ"א אות י) **כי גדול שכרו של השומר פיו ולשונו מלדבר רע על אחיו בני ישראל, שינהגו עמו 'מידה כנגד מידה' שבעלותו השמימה כשיעמידוהו לדין אין הקב"ה שומע לקול המקטרגים עליו לספר רעתו לפני הקב"ה על דרך שהוא לא סיפר בגנותן של בני ישראל.**

הרה"ק רבי העניך מאלכסנדר זי"ע ביאר הטעם שכל דיני מצורע הם רק על פי אהרן הכהן או אחד מבניו, כי עיקר טענתו של מספר לשון הרע כי **מה חטא בדבר, והרי אינו אומר אלא את האמת...** לזה הצריכה אותו התורה שילך אל אהרן ובניו, כדי שילמד ממידתו של אהרן הכהן שהיה אוהב שלום ורודף שלום ושינה מדיבורו בשביל השלום, כלומר, שפעמים הרבה על האדם להימנע מלומר את ה'אמת' (אל יאמר שקר, אבל אמת אינו מחויב לגלות כשאין צורך)... **ולבעל ה'אמת' שכמותו יאמר לו הכהן באמת אתה טמא** (הובא בפרדס יוסף).

נוהג היה הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל להרבות באמירת דברי שבח לתלמידיו במנה גדושה, פעם נשאל על מנהגו זה , נענה וסיפר דבדידיה הוה עובדא בבחרותו כשלמד בישיבת וואלאז'ין , בימים ההם לא היו להוריו העניים פרוטה לפורטה, ולכן כש'גלה' ללמוד בישיבה היה צריך ללכת לשם רגלי בקור ובכפור כשבקושי היו לו בגדים לחמם את עצמותיו היבשות, בדרכו נקרעו בגדיו ומנעליו , וכך הגיע לישיבה מבויש ונכלם ממצבו הדל. בבואו לישיבה הראו לו מקום מיטתו בחדר אחד עם הגאון רבי זעליג ראובן בענגיס זצ"ל (שלימים כיהן כראב"ד 'העדה החרדית' בירושלים עיה"ק ת"ו) ואליו התחבר בעבותות אהבה. יום אחד הבחין רבי זעליג ראובן בהרגשותיו של רבי איסר זלמן, וכיון שרצה לעודד את רוחו אמר לו: **מדוע פניך רעים, והלא אתמול אמר ראש הישיבה חידוש בשמך...** והעיד רבי איסר זלמן שדיבור זה נסך בקרבו כוחות מחודשים וזקף את ראשו, ומאז סילק לגמרי את העצבות מלבו, וכיון שראה עד כמה יכול דיבור אחד להשפיע על נפש הבחור על כן קיבל על עצמו לשבח ולפאר את הבחורים בהרחבה יתירה.

וכך העיד הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל, מעשה בתלמיד שהרגיש עצמו ירוד וחלש מאד, ובאותה תקופה שאל קושיא באמצע השיעור, ושיבח רבי איסר זלמן מאד את קושייתו, עד שאמר, שעל קושיא כזו צריך להעמיד 'משקה' בביהמ"ד, **ואותו תלמיד שאב מלא חופניים חיזוק ממאמר זה, עד שבמשך כמחצית השנה למד בהתמדה וביגיעה מחמת דיבור זה,** ועתה צא ולמד כמה משפיעה ומסייעת נדיבות הדיבור לכל אחד.

מוסיף ר' מיילך דבר נורא נוראות! הנה שמעתי לאמר, שהרי אמרו חז"ל (אבות ב ו) **'על דאטפת אטפוך'** (אין אדם נהרג אלא על כך שהוא הרג אחרים), **מעתה יקשה דמצינו בפרשת בראשית שקין הרג את הבל, ומדוע בא לו כך, והרי לא מצינו שהבל הרג מאן דהו לפני הריגתו???** (וכבר הק' כן התויו"ט)

אלא י"ל, כי בראות הבל שפני קין נפלו על כך שהקב"ה לא קיבל את מנחתו (בשעה שמנחת אחיו נתקבלה לרצון), **היה לו לעודדו ולחזקו, ומכיוון שלא עשה כן הרי הוא כביכול נחשב כמי שהרג את הנפש** (אף שאין לנו כל השגה ב'הבל', אבל ללמדנו את הנוגע לדידן באנו).

חיזוק עצום במעלות התורה לרגל תחילת הזמן הבעל"ט

בפרשתן (מצורע יד נד-נו), 'זאת התורה לכל נגע הצרעת וגו', ולשאת ולספחת ולבהרת', כתב הרה"ק ה'דגל מחנה אפרים' זי"ע בזה"ל, י"ל בזה בדרך רמז על דרך מאמר חז"ל (עירובין נד.) 'חש בראשו יעסוק בתורה', וכמו שנאמר (משלי ד כב) 'ולכל בשרו מרפא', זה טעם הוא כי כל החלאים ונגעים שבא על האדם ר"ל הוא מחמת שפגם בתורה, וכשעוסק בתורה התורה מכפרת עונותיו, והוא שאמר (לעיל ז לז) 'זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת' וגו' היינו התורה מכפרת מה שעולה וחטאת מכפרת, וכן מה שכולם מכפרים התורה גם כן מכפרת, וזהו שאמר **גם כן זאת התורה מועיל לנגע צרעת וכו' שמרפאת לכל בשרו על ידי שמכפרת על כל עונותיו וממילא נתרפאו כל הנגעים והחלאים ר"ל.** עכ"ל.

הנה בנוסח 'קדושה' בשחרית של שבת אומרים 'נקדישך ונעריצך כנועם שיח סוד שרפי קודש' (נוסח ספרד) וי"א נקדש את שמך בעולם כשם שמקדישים אותו בשמי מרום (נוסח אשכנז), והיינו שאנו מקדשים ומקדישים שמו ית' כמו המלאכים בשמים ממעל, לעומת זאת בתפילת מוסף אומרים 'כתר יתנו לך ה' אלוקינו מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל קבוצי מטה', **(נוסח ספרד)** והרי שהמלאכים נותנים 'כתר' להקב"ה **ביחד** עם בני ישראל, וצריך ביאור 'מה נשתנה' מוסף משחרית, ומה אירע בינתיים שעל ידו נתעלו כ"כ בני ישראל להיות בדרגה שווה ביחד עם המלאכים עד שהם נותנים ביחד כתר להקב"ה, ומטו לבאר בשם הגה"צ רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל רבה של עיה"ק ירושלים ת"ו, כי אכן... **כאן קודם קריאת התורה, כאן לאחר קריאת התורה,** בתפילת שחרית שהיא קודם קריאת התורה אין אנו בדרגת המלאכים, ואין ביכולתנו לקדש שמו ית' אלא כשם שמקדישים אותו המלאכים בשמי מרום, אכן לאחר קריאת התורה נתקדשו בני ישראל בקדושת התורה עד שהם מגיעים למדרגת המלאכים לתת עימם ביחד 'כתר'...

ידועה השאלה שנשלחה לפני הגה"ק ה'חפץ חיים' זי"ע , ע"י תלמידי ישיבת נובהרדוק - שכמה מהתלמידים נתפסו והוגלו לסיביר הרחוקה, ומלבד הגלות בגוף היה בזה גלות נוראה לנשמה, מה גם שלא ניתן רשות להכניס אליהם שום אחד מספרי קודש רק דברי מאכל, ובאה השאלה האם מותר לעטוף את האוכל הנשלח אליהם עם דפי גמרא וכך יהא להם במה ללמוד, ענה הח"ח, בוודאי מותר הדבר, כי אין הכוונה לזלזל בדפי הגמרא, אדרבה, כל זה לא נעשה אלא מתוך חשיבותם ולגודל נחיצותם עבור הכלואים... שוב נשאל הח"ח, האם עדיף לעטוף האוכל בדפי גמרא קרועה העומדת כבר ממילא ל'גניזה' או לאו דווקא, ענה הח"ח, דווקא לא... יעטפו את האוכל דייקא בדפי גמרא חדשים, כי הישנים קדושה נפלאה וגדולה יש בהם, כי בכל פעם שהאדם לומד בגמרא נוספת קדושה בספר, לכן עדיף, לקחת ספר חדש שעדיין לא רבתה כל כך קדושתו. **לדידן ייאמר, אם הספר ה'דומם' - תתגדל קדושתו ע"י העסק בו, ק"ו כמה מן הקדושה ניתוסף להאדם עצמו העוסק בתורה וביראה.**

נוראות מצינו בבעל הטורים (כה יח) על הא דכתיב 'ועשית שנים כרובים, וז"ל, ופניהם איש אל אחיו, **כמו שני חברים שנושאין ונותנין בדברי תורה, עכ"ל,** והרי שקדושת הכרובים היא כמו שנים הלומדים ביחד, ומי נתלה במי...

ויתבאר ביתר שאת וביתר עוז עפ"י הנהוג בדרך הבריות, אשר בכותל כניסת הבית לבית תולים תמונות ציורי הרים ובקעות או שפת הים וכיו"ב, ואילו בתוככי הבית פנימה (ב'סלון') יקבעו תמונה חשובה יותר כגון תמונת רבם או זקניהם בדורות הקודמים, וככל שהחדר פנימי יותר כך תולים בו תמונות חשובות ויותר פרטיות, עד שבחדר הפנימי ביותר, מקום אשר לא שזפתו עין (מלשה"כ איוב כח ז) מעמידים את התמונה הפרטית והקרובה ביותר לליבם, כך כביכול אצל הקב"ה (להבדיל אלף אלפי הבדלות), יש חצר המשכן והמקדש, אולם, היכל, זה לפנים מזה, ואיזו 'תמונה' בחר לשכן בקודש הקדשים - במקום הפנימי ביותר, מקום שאין רשות להיכנס לשם, **את התמונה הקרובה ביותר לליבו, תמונת שנים שנושאין ונותנין בדברי תורה...** ומכאן נבין ונשכיל עד היכן הדברים מגיעים, כי כל העוסק בתורה הוא לפני ה' תמיד... [כל הטוב הנ"ל מ'באר הפרשה'].

לעברי נבל לבבם

התחזקות בעבודת הלב – זו תפילה

כי מכבדי אכבד - על ידי הנעה בזמן לתפילה נושע בישועה גדולה

סיפר לי אברך מיקירי קרתא 'רכסים':

היה לי בעיה גדולה וחמורה שניסיתי הרבה הרבה זמן לפתור אותה (הוא לא פירט מה) וחוץ מזה, לא הייתי מצליח לגמור את החודש, בכל חודש היה נוצר לי חור של 'בערך' 2000 ₪.

שמעתי על סגולה/הבטחה בשם הצדיק המקובל ר' עמרם קוך זצוק"ל: "כי מכבדי אכבד", (שמואל א, פרק ב' פס' ל) מי שמגיע בזמן לתפילה - הוא מכבד את הקב"ה, והקב"ה מבטיח שהוא יכבד אותו. מה הכוונה יכבד אותו? ישמע את בקשותיו!

אותו אברך, הוא אברך חשוב, אבל היה מגיע באופן קבוע לתפילה בערך 10 דקות אחרי התחלת התפילה, 5 דקות לפני 'ברכו'.

הוא ממשיך לספר לי: שהוא לא מ'אנשי הסוסים' [-מגיעים ב'כי בא סוס פרעה' (אז ישיר) והולכים ב'אלה וברכב ואלה בסוסים' (קדושא דסידרא)], אלא אחרי שהיה מגיע היה מתפלל כמונה מעות, ברכות השחר, קרבנות וכו', ובאופן קבוע היה מתחיל שמונה עשרה ביחד עם חזרת הש"ץ [ואכמ"ל בדינים אלו].

"הרגשתי שה' רוצה ממני חיזוק מיוחד בנושא זה, וקבלתי על עצמי להתחזק בחודש הקרוב להגיע לתפילה בזמן.

כמובן שעל היום הראשון 'היצר הרע' הפיל עלי את מה שרק אפשר, [ילד בכה בלילה, לא נרדמתי מרוב לחץ, וכו'], התגברתי כארי וקמתי, אחרי כמה ימים שה'יצר הרע' ראה שאני רציני - הוא שחרר אותי ['הבא ליטהר מסייעין בידו], וככה חודש שלם הגעתי כל יום 10 דקות לפני תחילת התפילה.

"הישועה הגיעה במזומן"!!!

הבעיה הראשונה שניסינו הרבה הרבה זמן לפתור אותה - הסתדרה באורח פלא, וגם ה'חור' של ה-2000 ₪ מידי חודש, אשתי שעובדת בחיפה, והייתה צריכה לנסוע באוטובוסים מידי יום, קבלה עבודה כ'סייעת' בהסעה מרכסים לחיפה ויש לה רכב מהבית עד העבודה, והמשכורת? 2000 ₪!!!

סיפור אמיתי לחלוטין!!

דרוש תרומות להדפסת העלון
ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' בקופת 'עלי באר'
הנצחה שבועית - 80 ש"ח
מצווה רבה וזיכוי הרבים להדפיס מהמייל ולחלק בבתי כנסת.

ניתן להרשם לקבלת העלון במייל
a0548496676@gmail.com
בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל-0548496676

חבורת "מעין עולם הבא"
[ג' דפים במסכת שבת]
קא - קג

עלון השבוע: לא נתרם
חלק נתרם לע"נ: משה בן חנום תורתי. וזוגתו רחל זינת בת נוחבר תורתי.